

Ik wil naar huis!

Baukje van Kesteren

In zeven maanden tijd heb ik ruim zestig bezoeken aan het Universitair Medisch Centrum Groningen (UMCG) gebracht. Aan uiteenlopende afdelingen: Chirurgische Oncologie, Radiologie, Radiotherapie, Medische Oncologie, de Prikpoli, het Pijncentrum... Naast vier opnames en drie operaties was de meest intensieve periode die van eind april tot Pinksteren. Ik moest 35 keer van Sneek naar Groningen voor bestralingen. Elke werkdag kreeg ik een bestraling, behalve op tweede paasdag, Hemelvaartsdag en 10 mei. De sessies op die dagen werden later ingehaald. Op 10 mei was de laatste bijeenkomst van de door *Een Cursus in Wonderen* geïnspireerde jaargroep met Koos Janson in Sneek, waar ik aan meedeed. Was hier sprake van goddelijke planning?

Nu ik dit schrijf, eind juni, zijn de bestralingen achter de rug. Als het goed is zal de beschadigde huid zich in de komende weken herstellen. Bij de operatieve verwijdering van de tumor op mijn arm zijn echter ook spieren doorgesneden – 'doorgenomen', zeggen mijn artsen. Dat veroorzaakt functieverlies. Gedichten schrijven deed ik altijd met de hand. Dat is niet meer mogelijk. Autorijden is vooralsnog verboden, wat me vooral aan 't hart

gaat omdat ik daardoor mijn 90-jarige moeder niet af en toe op kan halen of mee uit kan nemen. Verder heb ik uitzaaiingen in de longen, en de prognose is – mense-lijkerwijs gesproken – zeer somber.

Vreemd genoeg voelde ik me in de periode rond de operaties sterker dan ooit. Met m'n rug tegen de muur kwam ik pas echt in contact met mijn kracht. Ik had het leven altijd moeilijk gevonden. Zeker vanaf mijn negentiende, toen ik psychische problemen kreeg die nooit helemaal over zijn gegaan. Het bestaan was een dagelijks gevecht. Rond mijn vijftigste deden zich echter twee bijzondere, heilzame ontwikkelingen voor. Enerzijds kreeg ik eindelijk de diagnose die mijn psychische en sociale problemen verklaarde: het syndroom van Asperger, een relatief onopvallende vorm van autisme. Anderzijds kwam *Een Cursus in Wonderen* in mijn leven en werd ik een toegewijd student. Dankzij deze gebeurtenissen kwam zelfacceptatie in de plaats van eindeloze, vruchteloze pogingen om te veranderen, me aan te passen. Misschien was het krijgen van de diagnose een uitdrukking in de vorm van datgene waar ik in de geest al enige jaren mee bezig was.

Het helingsproces dat het bestuderen van de Cursus met zich meebrengt, lijkt zich laag voor laag te voltrekken. Soms kan ik een tijdlang beter met mezelf opschieten dan ooit het geval is geweest. Vervolgens geef ik mezelf weer voortdurend op m'n kop en gedraag ik me ook tegenover anderen verre van liefdevol. Gelukkig besef ik tegenwoordig, als ik in zo'n moeilijke periode zit, dat het een fase is. Dat het misschien wel *lijkt* alsof ik nog geen steek opgeschoten ben, maar dat dat niet zo is. Dat ik zonder onderbreking op weg ben naar Huis.

Op een middag in juni was ik weer in het UMCG, op de afdeling Radiologie. Onder de wachtende patiënten was een jongetje van een jaar of vijf, dat net als ik zijn rechteronderarm in het verband had. Hij was vermoedelijk via de Spoedeisende Hulp binnengekomen, want zijn ouders stonden bij een ziekenhuisbed waarop hij naar de afdeling was gereden. Zijn moeder had hem op de arm en hij riep aan één stuk door: 'Ik wil naar huis! Ik wil naar huis!' Ik kon niet horen wat z'n moeder zei. Het hielp in elk geval niet, want het roepen bleef maar doorgaan. De woorden van het jongetje ontroerden me. Blijkbaar had hij een thuis waar hij zich veilig voelde. Blijkbaar besefte hij dat ook. 'Thuis ben ik veilig, thuis is het goed.' Helaas had ik niet de gelegenheid een praatje met hem aan te knopen. Misschien had het hem een beetje getroost als hij gezien had dat ik net zo'n verband om m'n arm had als hij. En als ik hem had kunnen vertellen dat ook ik graag naar Huis wilde – en hoe fijn het is dat we daar altijd welkom zijn! ●

www.delachendepanda.nl